

יהדות

ה'ספד הוסי' בספרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספה"ק מאור עינים (שמות)

יום	מד"ה
ראשון	ונודע כי כהנים ולוים
שני	וגם כן יכול לבא על ידי
שלישי	ותפתח ותארה את הילד
רביעי	כי שמש ומגן ה' אלקים
חמישי	והנה כל אדם שמסתכל עד ד"ה כמאמריו על

להעטרות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם 07474-61616

גליון שבועי ליליד אור הגשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' תלמידיו

השבוע בקו

עולו ואתכנסו

ביום אלו נולדים ספרי יום שישי

ענייני

ל"ג בעומר

ספרי השבוע המשפיעים שלי"א
בהיכל המרכזי שלוחה 1
ובשלוחה 30

אחרי קדושים - ל"ג בעומר תשפ"ה / גליון שנ"ה

נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שלי"א

דוח אפנו

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

דיבורי חסידות

כל יהודי בכל מצב שייך למצות הקדושה, כי בכל אחד יש קדושה אלקית

התורה הקדושה מצווה אותנו "קדושים תהיו" (וי, ב), להיות קדוש ונבדל להשי"ת ולא להימשך אחרי משיכות הגוף. ויש להתבונן, שהרי בוודאי כל מצוה שבתורה שייכת לכל יהודי בכל מצב שהוא, ואיך יכולים אנו לקיים מצוה זו להיות קדוש לה', כאשר הגוף מושך לענייניו. ומה פשר הטעם "כי קדוש אני ה' אלקיכם", שאם השי"ת קדוש - גם אנחנו יכולים להיות קדושים.

האור החיים הקדוש מבאר על הפסוק "אני ה' אלקיכם, כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו... אני ה' אלקיכם" (וי, ו). שכתובתו בא לצוות לנו על הקדושה, מבאר לנו הכתוב שלא נטעה לחשוב שזו רק לבני עליה, שהם מרוממים מענייני הגוף, והם יכולים להיות רק להשי"ת, אבל פשוטי המון עם, ובפרט שכבר נכשלו בראיות ומחשבות, וכבר העין ראתה והלב חומד, אז כבר משוקעים במשיכות הגוף, וכבר אי אפשר להיות נבדל להשי"ת - על זה אמר הכתוב "אני ה' אלקיכם", שהשי"ת הוא האלוק שלנו, יש בנו הארת אלקית, ובוזה אפשר להתקדש להשי"ת בכל מצב.

וזה מה שהתורה מדגישה "אשר ישבתם בה", שעל אף שהייתם משוקעים בארץ מצרים, "ואשר אני מביא אתכם שמה" שתהיו בין הכנענים המשוקעים, עם כל זה תתקדשו, מפני ש"אני ה' אלקיכם". עכ"ל.

הרי לנו שאנחנו יכולים להיות נבדלים להשי"ת בכל מצב שהוא, והטעם כי השי"ת נמצא אתנו תמיד. ונרחיב הענין על פי מה שמבאר ה'דגל' (אמור) שיש בחינת "אני ראשון" ויש בחינת "אני אחרון". שכתבארם מכיר שהשי"ת הוא איות הכל, ונמצא כאן איות, אז ח"ע השי"ת ובוודאי אינו חוטא כנגדו. וזהו בחינת "אני ראשון".

אמנם כשמסתלקת ממנו הכרה זאת, אז מרגיש ח"ו שהוא לבד המציאות שלו, ואז בא לידי חטא. אך האמת קיימת לעד, שהכל הוא השי"ת, ואנחנו יכולים להכיר זאת, כי יש לנו הארת אלקית של אמונה אף לאחר החטא באחרית המדרגה. וזהו בחינת "אני אחרון". וכשיודע זאת אז מתעורר לשוב אל השי"ת אף לאחר שנפל לחטא, ואז מאירה לו האמת אף במצבו. עכ"ל.

ולכן אמרה תורה מצות "קדושים תהיו" דווקא ב'הקהל', ללמדנו ששייכת לכל איש יהודי. והתורה נותנת טעם "כי קדוש אני ה' אלקיכם", כי קדושת השי"ת נמצאת אתנו תמיד. והבא ליטור מסיעין אותו, שכשאנחנו נתחיל להתקדש, אז השי"ת יאיר לנו מציאותו ויחודו שאין עוד מלבדו, וממילא ייבדל מחומר העולם הזה ונחיה רק עם השי"ת.

מקור: רעוא דרעיוני תשע"ז; הדעה והדיבור שלי"ה

מחוברים ומובדלים - הייתכן?!

הקונפליקט הקשה והתמידי הזה, להימצא בעולם הגשמי ולא להישקע בו, להיות מחובר ובו בזמן להיות מובדל, איננו אקראי בסוגיית העבודה בגשמיות, אלא הוא גופא מטרת העבודה

על ידי שפע וחיות. ולהורות האמונה השלימה הזו, אי נצטוו גם כן לילך בדרכיו יתברך שמו ולעסוק בגשמיות בחיבור והבדל. הבן הדבר ותתן מעדנים לנפשך כי הם דברים עמוקים בחכמה. וזהו שכתוב: "כי קדוש אני ה' - נבדל מכל הנבראים, ואף על פי כן אני - אלקיכם" - מתייחס לכם ואני סיבתכם". הקב"ה בעולמו הוא מובדל ומחובר כאחד, הוא אין סוף ואין חקר, אבל גם מחיה את כולם. הוא רם על כל רמים, אבל מבלעדי לא יוכל היתוש להזיז כנף אחד. לכן כדי שנוכל להשיג את האמונה הזאת, שמצד אחד הוא אין קץ, ומצד שני הוא נמצא בכל דבר - עלינו להתנהג גם כן בעצמנו. כך נוכל להשיג את האמונה הזאת.

ומכאן תשובה כבר גם לשאלה איך אפשר להתמודד עם הקושי האדיר הזה: הרי יהודי הוא חלק אלוך ממעל, ואם השי"ת דרכו בכך, גם אנחנו יכולים להגיע לכך בנקל בעזרתו.

עבודת התאוות: להורות האמונה

אתה מבין? - פנה ר' יעקב לתלמידו - אתה מבין את עוצם והעומק החידוש של האגרא דכלה? בעצם יכולתי לענות לך בסגנון הנפוץ בכל ספרי החסידות, שרצונו יתברך דווקא ביותרן האור שמתוך החושך, דווקא בשמירת העינים כשיש ניסיונות. אבל בחרתי לענות לך בקטע הזה של האגרא דכלה, שהוא בעצם מחדש כאן עומק, והוא מגלה בעצם את עוצם הנקודה.

האגרא דכלה! אומר שהקונפליקט הקשה והתמידי הזה, להימצא בעולם הגשמי ולהתמודד עם ניסיונותיו, להיות מחובר ובו בזמן להיות מובדל, איננו אקראי בסוגיית העבודה בגשמיות, אלא הוא גופא מטרת העבודה. זה לא רק שהשי"ת רצה שנוביא את האור מתוך החושך, אלא ביתר עומק. דווקא על ידי הקונפליקט הזה, אנחנו מבטאים את האמונה האמיתית. האמונה שמצד אחד לית מחשבה תפיסא ביה כלל, ומצד שני לית אתר פנוי מיניה.

כשיהודי יש לו עינים ויכול ליהנות מן העולם הגשמי, ועם כל זה הוא שומר עיניו, הוא מגלה שאפשר להיות מחובר ומובדל בו זמנית, וזהו לגמרי תכונה אלקית. בכך הוא מגלה את האמונה שהשי"ת נמצא בכל למרות שאין חקר לגדולתו. וכך בכל פרט בחיים הגשמיים, כשהוא ניגש גם לפרט הזה מתוך חיבור והבדל, היינו שהוא אמנם משתמש בו, אבל לצורך גבוה ומתוך מחשבות קדושות - הוא אומר שגם בפרט הזה נמצא השי"ת, הגדול והנורא והמובדל עד אין קץ, ובכל זאת מחובר עד שבלעדיו הכל אין ואפס.

בעצם, האגרא דכלה! מביא אותך לחשבון פשוט. כשאתה ניגש לכל דבר גשמי, ונקלע לקונפליקט הזה שאתה צריך להשתמש איתו ולא להתחבר - אתה יכול לחשוב על שורש הדבר. למה אני נמצא בקונפליקט הזה? כדי לבטא את הרעיון שבתוך הדבר הגשמי הזה נמצא השי"ת. בו בזמן שהוא נבדל מזה עד אין קץ. ממילא גם אני, חלק אלוך ממעל, יכול להתייחס לדבר הגשמי הזה כך. אתחבר לאור האלקי הנמצא בו, ומצד שני אתחבר לאור האלקי המתרום ונשגב מזה עד אין קץ, דהיינו: אשתמש בו, אך מתוך התרוממות מהדבר, לא להיות מחובר לגשמיות. מחובר ומובדל.

למרבה הפחד של בני המשפחה, חשדו של הרופא הוברר כנכון, עד כמה שזה היה קשה: ראש המשפחה ר' יעקב פיתח קטרקט על עינו. כעיוור נדמה. עינים לו ולא יראה.

מיד החלו ההכנות לניתוח שיחזיר את הראיה לר' יעקב, ובשלב הזה תלמידו ר' אשר לא הצליח להבין.

"ללמדנו רבינו", תינה ר' אשר את פליאתו לפני רבו, "הרי אתה יודע את כל התורה כולה בעל פה, וכאן נתן לך השי"ת הזדמנות להיפטר כליל מניסיונות של שמירת עינים, למה לוותר על מתנה טובה זו".

חי"ק ר' יעקב את חיכוך הצנוע, ביקש מתלמידו שיביא ספר 'אגרא דכלה', הורה לו לדפדף לפרשת קדושים. ר' אשר החל להקריא.

קדוש ומובדל בתוך החיבור

"קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם". להבין הנתינת טעם "כי קדוש אני וכו' - וכי יש להעריך קדושת יציר חומר לקדושתו יתברך שמו?!

"ונראה לי דהנה צונו הבורא יתברך שמו שלא לילך אחר תאוות לבנו, גם בהתעסקנו בענייני העולם ההכרחים באכילה ושתייה לא נכון רק הפקת רצונו יתברך שמו. לילך בכח האכילה לעבודתו יתברך שמו ולברר ניצוצי הקדושה וכיוצא, וירחק מעצמו הנאת המעשה הגופני ההוא.

"והנה", מתייחס ה'בני יששכר' לקושי הידוע, "אילו צונו הבורא יתברך שמו שנהיה נבדלים לגמרי, ולא נעסוק כלל בחומריות ובגשמיות, והיה בורא אותנו באופן כזה שנוכל להתקיים בלא התעסקות בחומריות וגשמיות, אז היה הדבר בנקל לנו. אבל כעת שבהכרח הוא לנו שנהיה מחוברים לגשמיות, ואף על פי כן נצטוו שנהיה מובדלים מהם, דהיינו שלא נמלא תאוותינו בהתעסקות בהם רק לצורך גבוה, הנה הדבר ההוא לכאורה לראיית עיני בשר קשה מאוד. וגם קשה על מה עשה ה' ככה למין האנושי הזה". לכאורה זהו קושי אדיר, גם להיות מחובר, וגם להיות מובדל. איך זה ייתכן? לא פעם האדם חושב לעצמו שאפשר ללמוד ולהתפלל להשי"ת באמת, אבל להשתמש בגשמיות רק לכבוד השי"ת - זה נראה לו בלתי אפשרי. כולו סתירה. הדבר פלא אם כן למה השי"ת עשה קושי אדיר כזה למין האנושי?

על כך דורש ה'בני יששכר' את הכתוב כמין חומר, ונמצאנו מקבלים הבנה חדשה ומאירה בכל הסוגיא:

"זהו שאמר הכתוב 'קדושים תהיו', שתהיו מובדלים מחומריות - כי קדושה הוא הבדל מחומריית גשמיות כנודע - כמו שאמרנו רז"ל 'קדש עצמן במותר לך', שגם בהתעסק במותר לך תהיה קדוש נבדל, שלא יהיה לך חיבור לגשמיות. ואם תקשה לך האין יהיו שני הפכים בנושא אחד? וגם על מה עשה ה' ככה?

זהו שאמר בטעם "כי קדוש אני ה' אלקיכם", דהנה נצטוו לילך בדרכיו יתברך שמו, והנה הבורא יתברך שמו נעלם ונבדל מכל רעיון ואין לו שום חיבור לנבראים, ואף על פי כן באם יסולק ח"ו השגחתו ושפעו וחיותו מהם כרגע, איז יתבטלו ושום נברא לא יתנענע כי אם

ההתלהבות בספירה מה פשר ההתלהבות המיוחדת דווקא במצות ספירת העומר? ומה חושבים ב'לשם יחוד'?

משפיע: וואס איז נייעס אברהם יצחק?

אברהם יצחק: ברוך ה', טוב מאד. הייתי רוצה היום לדבר הלאה על ספירת העומר, אבל יש לי איזה שאלה פשוטה, שהיא אולי אפילו שאלה מוזרה; אבל אני מרגיש צורך להבהיר את העניין.

משפיע: אדרבה. מה שאתה מרגיש שאתה צריך לשאול תשאל. אני מוכן לעזור לך, בסיעתא דשמיא כמובן.

אברהם יצחק: לא משהו מיוחד. פשוט רציתי להבין למה מצוות ספירת העומר נעשית בכזה 'ברען' והתלהבות גדולה כל כך? יש הרבה הרבה מצוות, הרבה ברכות, שהם גם כן נפלאים ועצומים, ולא רואים שעושים את זה עם כזה 'ברען'? מה נשתנית מצוה זו משאר המצוות?

משפיע: בעצם כבר דיברנו שבוע שעבר על כך שהמצוה הזאת מבטאת תשוקה נפלאה לקבלת התורה.

אברהם יצחק: בוודאי. את מה שדיברנו אני זוכר היטב, שהספירה מבטאת כמה נפלאה היא המתנה של קבלת התורה, וכמה קבלת התורה תשנה אותנו לגמרי ותעשה אותנו מציאות חדשה ממש, ושההכנה לזה היא על ידי הציפה מתוך הרגשה שעומד לבוא עלינו מעמד נפלא כזה, כל זה יצא ב"ה ברור מאד, אבל בכל זאת, השאלה הזאת עדיין מציקה לי. כי כאשר אני מוצא את עצמי בביימה"ד כאשר מתחילים לספור ספירת העומר, ואני רואה שכולם סביבי נכנסים למצב של התלהבות ואני גם נסחף עמהם, אני פשוט נעצר ולא מבין. אני לא מבין למה בדיוק את המצוה הזאת עושים עם כזה התלהבות וברען יותר משאר מצוות?

משפיע: יש על זה כמה תשובות. אבל קודם כל אני רוצה להגיד לך שזה בכלל לא שאלה על ספירת העומר, ואם כבר, זה שאלה על שאר המצוות, למה לא עושים את שאר המצוות בכזה 'ברען' כמו ספירת העומר? זה השאלה.

אברהם יצחק: מה המשפיע מתכוין?

משפיע: פשוט מאוד. הרי למעשה אתה צודק. כל המצוות צריכים אכן להעשות בכל הכח ובהתלהבות ו'ברען' גדול. למה באמת לא זכינו עדיין לעשותם ככה? זה אולי שאלה טובה. אבל זה לא סיבה לקרר את ההתלהבות שיש לנו לפחות במצוה אחת שאותה אנו עושים לפחות כמו שצריך... אדרבה, צריכים לנסות להעתיק את ה'ברען' של ספירת העומר לשאר המצוות, ולא חס ושלום להיפך; ברוך ה' שלפחות ספירת העומר אנו עושים כמו שצריך...

אברהם יצחק: אבל למעשה אם עדיין חסר לי את ה'ברען' בשאר המצוות, ופתאום אני מתחיל להתלהב דווקא במצוה זו, אני מרגיש פתאום שזה משהו לא אמיתי... אם זה התלהבות אמיתית היא היתה צריכה להגיע גם בעת הנחת תפילין למשל...

משפיע: אני חושב שההרגשות והמחשבות האלו זה ממש עצת היצר. הוא רוצה לקרר את האדם העושה מצוה אחת לפחות כמו שצריך, והוא מגיע אליו כאלו בצורה של שאלה, ושואל אותו איפה היית עד עכשיו? ולמה אין לך התלהבות זו בהנחת תפילין? והאמת היא שאם זה היה באמת שאלה, היתה השאלה הזאת צריכה להשאל הפוך, היא היתה צריכה להגיע בשעת הנחת תפילין, ואז לשאול את עצמך איפה ה'ברען'? למה אין לי עכשיו

וכמו שמגדיר זאת היטיב במסילת ישרים (סוף פרק ז') "ותראה שהאדם אשר תלתה נפשו בעבודת בורא... תהיה תנועתו כתנועת האש המהירה... שהזריות הוא תולדת ההתלהבות הפנימי, כן מן הזריות יולד ההתלהבות... וכבר ידעת, שהנרצה יותר בעבודת הבורא, יתברך שמו, הוא חפץ הלב ותשוקת הנשמה", והיוצא מדבריו שם שעצם הזריות וההתלהבות מולידה בלב האדם תשוקה פנימית, ולכן בוודאי צורת מצוות ספירת העומר היא בהתלהבות וברען גדול.

אברהם יצחק: אז עכשיו אני גם מבין למה אומרים בכזה התלהבות את ה'לשם יחוד', ואומרים ב'ברען' גדול את הפסוק של 'וספרתם לכם', ולכאורה הרי זה עדיין בכלל לא המצוה, אוחזים הרי בהכנה של המצוה... אבל עכשיו זה מובן מאוד, כי בפסוק הזה מעוררים את התשוקה לקבלת התורה, כמו שאומרים שם שכל הספירה היא בכדי להגיע לשבועות של הקרבת המנחה חדשה להשם...

משפיע: יפה מאוד. ואני יכול להוסיף לך עוד משהו. ידוע מספרים הקדושים שהאור של המצוה מונח באותיות התורה המצויות על המצוה. ולכן אנו נוהגים להגיד לפני המצוה את הפסוק הכתוב בתורה, כי על ידי זה ממשיכים ומגלים את האור והכח של המצוה. ולכן פשוט מאוד שההתלהבות והתשוקה בעת אמירת הפסוק הזה, מעוררת את כח המצוה שאנו עומדים לקיים.

אברהם יצחק: נו, אז עכשיו העניין ברור. הצורה של המצוה הזאת היא בהתלהבות ו'ברען'.

הידור בדיבור הפה

משפיע: ואני רוצה להוסיף לך עוד נקודה. אם נתבונן תראה שיש התלהבות מיוחדת במצוות שבדיבור. הרי רוב המצוות הם מצוות מעשיות, ויש גם מצוות במחשבה, ויש חלק מצוות שהם בדיבור. והנה כל אחד מבין שכאשר רוצים לעשות מצוה מעשית ביתר הידור וביתר שלימות משקיעים כח וממון להדר במצוה, וכגון מצוות המינים שמקיעים כח וממון ויגיעות הרבה שיהיו בתכלית ההידור והיופי, וכך בתפילין וציצית מהודרים, וכך הלאה. אבל כאשר אנו מדברים על המצוות שבדיבור, הרי כל הכח והקדושה של המצוה מונח רק בדיבור לבד, וממילא כאשר אנו רוצים להדר ולעשות את המצוה בשלימות, זה תלוי רק בדיבור לבד, וממילא האופן להגיע לשלימות המצוה היא, להדר בדיבור עצמו, שיהיה בכח ובהתלהבות, וכל רמ"ח האיברים מסייעים להוציא את דיבור המצוה כמו שצריך.

אברהם יצחק: אז עכשיו אני מבין למה בקידוש של ליל שבת רואים גם סוג כזה של התלהבות ו'ברען', כי זה גם מצוה שבדיבור.

משפיע: נכון מאוד. וכך גם מצוות התפילה ולימוד התורה, שהדרך הראויה לעשותם היא אכן בהתלהבות וחיות גדולה, ובשיתוף כל רמ"ח האיברים, וכמו שאמרו בגמרא (עירובין נד ע"א) על לימוד התורה שצריכה להיות בקול ובנעימה ושתהיה ערוכה ברמ"ח איברים כמבואר שם.

אברהם יצחק: יישר כח גדול. ברוך השם שיצאתי עם בהירות מיוחדת.

את ה'ברען' שיש לי בספירת העומר? מה נשתנה מצוות תפילין מספירת העומר? ואם השאלה הזאת מגיע דווקא בשעה שיש לי את ה'ברען', זאת אומרת שזה עצת היצר שברצונו לקחת ממני את ה'ברען' שיש לי לפחות במצוה זו, ולקרר גם אותה.

אברהם יצחק: אז המשפיע טוען שזה בכלל לא קושיא למה יש התלהבות בספירת העומר. כי האמת היא שככה צריכה להעשות כל מצוה. זה הצורה הנכונה של מצוה.

משפיע: ממש ככה. ואדרבא, הבה ניקח את ההתלהבות הזאת וננסה להעתיקה לשאר המצוות גם כן. כי הרי החשבון שאמרת הרי באמת נכון, הרי מצוות תפילין או קריאת שמע הם מצוה בדיוק כמו ספירת העומר, מי שצוה על זה צוה על זה, והאור והקדושה והדביקות שיש במצוה זו יש גם בזו, ולכן מן הראוי אכן כאשר אנו ניגשים להנחת תפילין למשל, להעצר לרגע, ולהזכר בצורה שבה אנו מקיימים מצות ספירת העומר, ולהתלהב ולהשקיע כח בתפילין גם כן.

אברהם יצחק: אז יוצא לנו שספירת העומר היא מצוה בדיוק כמו שאר המצוות...

משפיע: לא בדיוק. כי אין שום מצוה דומה לחברתה. נכון אמנם שכולם שוות בזה שהם מקרבים ומדביקים אותנו להקב"ה, אבל בכל זאת יש כל מצוה יש לה את הכח שלה, ואת הסגולה המיוחדת שיש רק בה מה שאין בשאר המצוות. וכאשר עוסקים באיזה מצוה, ומשקיעים בה את הלב והמוח, מוצאים בכל מצוה את הגוון המיוחד שבה, שזה מבעיר ומלהיב את הלב אל המצוה הזאת.

אם ניקח למשל את מצוות תפילין למשל, מיוחדת בכח המיוחד לקשר את האדם לעול מלכותו יתברך ולחקוק בתוך הלב מציאותו יתברך ולשעבדו לעבודתו, ומאידך מצות ציצית מיוחדת בכח זכירת כל המצוות שהיא נותנת לאדם, ומאידך, מגיע מצות נר חנוכה יש בה כח מיוחד להאיר קדושת השי"ת אף במקומות הנמוכים מה שלא מצינו את הכח הזה בשאר המצוות. וכן הוא בכל מצוה ומצוה, כולם אמנם ניתנו מרועה אחד וכולם תכלית אחת להם, אבל בכל זאת יש לכל מצוה את הכח המיוחד והאור המיוחד שיש רק בה. ולכן הצורה וההתלהבות של כל מצוה מתבטא באופן אחר.

אברהם יצחק: אה, זאת אומרת שבעצם יש בספירת העומר איזה כח מיוחד שאין בשאר המצוות, ואולי זה גם גורם להתלהבות המיוחדת שיש במצוה זו?

מצוה של תשוקה

משפיע: נכון מאוד. במצוות ספירת העומר, כאשר קולטים מה מונח בה, זה מדליק ומלהיב את לבנו לקיימו בכח ו'ברען' מיוחד. והסיבה הראשונה היא, כי עצם ספירת העומר מיוסד על 'תשוקה'. זה עצמותה של המצוה כמו שדיברנו בשבוע העבר, וכלשונו הקדוש של החינוך שהזכרנו בשבוע שעבר, שמצוה זו היא "להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו. כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל יישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא", בגלל המצוה הזאת צריכה לבטאות תשוקה, והצורה של תשוקה היא התלהבות ו'ברען' גדול.

ברכת מזל טוב שלוחה בזה לירידתו החשוב משה שטרן שליט"א ברכפ"ד הרה"ח ר' יצחק פארקאש שליט"א בני ברק מסר בזה נפש מ"ר שניט כהנא ואלף חסידים לרגל הולדת בנו למזל טוב בית מדרש תשע"ט ו' חולמדי ור' יצחק חסיד מנחם ונחמיה ור' יצחק	ברכת מזל טוב שלוחה בזה לירידתו החשוב ישראל ברע"ס קאהן שליט"א מחשבו תשע"ט ו' חולמדי ור' יצחק חסיד מנחם ונחמיה ור' יצחק לרגל הולדת בנו למזל טוב בית מדרש תשע"ט ו' חולמדי ור' יצחק חסיד מנחם ונחמיה ור' יצחק	ברכת מזל טוב שלוחה בזה לירידתו החשוב אברהם יצחק ברע"ס ווייס שליט"א מחשבו תשע"ט ו' חולמדי ור' יצחק חסיד מנחם ונחמיה ור' יצחק לרגל הולדת בנו למזל טוב בית מדרש תשע"ט ו' חולמדי ור' יצחק חסיד מנחם ונחמיה ור' יצחק	ברכת מזל טוב שלוחה בזה לירידתו החשוב אברהם יצחק ברע"ס ווייס שליט"א מחשבו תשע"ט ו' חולמדי ור' יצחק חסיד מנחם ונחמיה ור' יצחק לרגל הולדת בנו למזל טוב בית מדרש תשע"ט ו' חולמדי ור' יצחק חסיד מנחם ונחמיה ור' יצחק	500 גליניות לזיכוי הרבים נכתב לירידתו החשוב אלעזר דוד כהן שליט"א בני ברק מסר בזה נפש מ"ר שניט כהנא ואלף חסידים לרגל הולדת בנו למזל טוב בית מדרש תשע"ט ו' חולמדי ור' יצחק חסיד מנחם ונחמיה ור' יצחק
--	--	--	--	---

למה יהודי העובד את ה' עם חיות והתלהבות נקרא 'א געווייקטער איד'? איך זה קשור לסוד טהרת המקוה? ❧ ומה ביאור דברי בעל התניא שעניין ספירת העומר קשור עם עניין המקוה?

ב
כח המים לטוב ולמוטב

כח המים לטוב ולמוטב

להערוות והאדרות, וכן להעביר שאלות למשפיעים שליט"א ניתן להשאיר במערכת 'קול דודי' שלוחה 0

• כ"י ל"א ת"שכח מ"פי ז'רעו •

פנימיות התורה

מה פשר הדבר שכל יהודי מרגיש שיש לו שייכות עם רשב"י? אנו הרי עוסקים לכאורה בנגלות התורה, בגמרא ובפוסקים, הרבה יותר מבספרי הקבלה והפנימיות שרשב"י גילה. למה דווקא לרשב"י כל יהודי מרגיש חיבור עצום כזה, וכל כלל ישראל נוסע על ציונו, וחוגג את ההילולא יותר מכל הצדיקים שאנו שותים מימיהם בנגלות התורה?

הסיבה היא, שבאמת גם כשאנו עוסקים בנגלות התורה ובפשטות המצוות, החיות שמחזיקה אותו, זה פנימיות התורה שהרשב"י גילה. כי המשמעות המהותית של 'פנימיות התורה' היינו, פירושה, הרובד החיצוני איך שהתורה הקדושה 'מתגלה' כאן למטה כלפי הנבראים, ו'פנימיות התורה' פירושה: התורה עצמה, העניין האמיתי של התורה שהוא רצונו וחכמתו ית', והוא הרבה מעבר לכל מה שהנברא יכול להשיג בה. ולימוד 'פנימיות' פירושה אכן, לעסוק בעומק אשר למעלה מההשגה, אשר מתגלה רק כסוד ה' ליראיו.

ורשב"י שהוא הרבי של פנימיות התורה, הוא שמלמד אותנו אם כן איך לגשת גם אל נגלות התורה שאנו לומדים, ואל פשטות המצוות שאנו מקיימים, עם ידיעה שאחרי כל מה שאנו מבינים, התורה ומצוות הם באמת רצונו וחכמתו ית', ומלאה סודות אלוקים שהרבה מעבר לכל השגה והבנה.

ולכן רואים בחז"ל שאילולי רשב"י היתה משתכחת התורה מ ישראל בזמן הגלות, אפילו בנגלה ח"ו, וכפי שהחכמים טענו לרשב"י 'עתידה תורה שתשתכח מ ישראל'. שהרי איך יתקיים כלל ישראל בשמירת התורה ומצוות, כשכל הקשר וההנהגה של תורה ומצוות הם בהסתר? אך רשב"י הוא שטוען '**חס ושלוש, לא תשתכח תורה מ ישראל, שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו**'. כיון שבכח שלו, מה שהוא מגלה את הפנימיות שבתורה, העניין האמיתי והנצחי של התורה, זה הרי לא משתנה גם בכל השכחה וההסתרה של הגלות.

• אפילו לפחותים •

פנימיות היהודי

צריך להבין את העומק של מימרתו הקדושה של ה'בית אהרן': '**כשם שהקב"ה הקב"ה לכל, כך רשב"י רשב"י לכל ואפילו לפחותים**', לכאורה זה נראה תמוה, למה דווקא רשב"י, רבם של כל הצדיקים הקדושים בעלי פנימיות התורה, הוא הוא הרבי של כל הפחותים?!

אלא שזה אכן דווקא הולך ביחד. בגלל שרשב"י מגלה ללמוד את הפנימיות של התורה הוא מגלה יחד עם כך ללמוד את הפנימיות של היהודי. דהיינו, את העניין האמיתי והפנימי מה זה 'יהודי'. כי כשלומדים רק את ה'נגלה' של יהודי, דהיינו, הרובד החיצוני והפשוט שלו איך שהוא נראה בעיניים בשריות, הוא יכול להיראות במצבים מסויימים כ'פחותים', ואף שאין לו שייכות עם הקדושה ח"ו. אך

רשב"י שמלמד את הפנימיות של התורה, מלמד גם את ההסתכלות הפנימית על יהודי. שכל יהודי הוא מציאות קדושה של חלק אלק ממעל ויבנים אתם לה' אלקיכם' אשר גבוה למעלה מכל השגה.

וזה עניין שאינו משתנה בשום מצב, אף כשהיהודי נראה כ'פחותים'. ולכן 'רשב"י לכל אפילו לפחותים' כי הוא רואה, ומלמד אותנו לראות תמיד את הפנימיות שלנו, שמלאה תמיד באמונה וקשר עם ה', בגלל שאנו מהות אלקית, למעלה מכל השגה.

זה הולך יחד עם מימרא קדושה נוספת של ה'בית אהרן': '**מי שיש לו אמונה ברשב"י, יש לו חזקת ברשב"י**', כלומר, שהאמונה ברשב"י היא אמונה שמביאה חזקת, והיינו שכשהיהודי קולט את המהות של רשב"י, שכל עניינו לגלות את הפנימיות, את האמת של הבריאה; האמת של התורה; האמת של נשמות ישראל. זה הרי מביא ליהודי חזקת עצום, שזה מחיה את האמת הפנימית שלו, ומאיר לו את המהות הפנימית של כל הבריאה ושל התורה הקדושה שהכל אינו עומד אלא בשבילו.

• עולו ואתכנשו •

שמחת עצם היהדות

בזוה"ק מובא (בסוף אדרא זוטא), שיצתה בת קול ממרום והכריזה '**עולו אתו ואתכנשו להילולא דרשב"י**', וצדיקים אמרו שמדי שנה יוצא ה'בית קול' שוב ומכריז בלבבות ישראל לעלות ולהתאסף להילולת רשב"י.

שרואים כאן עניין של 'עלייה לרגל' אל רשב"י. וכמו שגם מובא בזוה"ק '**שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה' אלקי ישראל, מאן פני האדון ה', דא רשב"י**'. כיון שהעליה לרשב"י הוא אכן אותו עניין של העלייה לרגל בבית המקדש, כשכל יהודי עזב מאחור את ביתו ואחוזותיו ואת כל המהות הפרטית שלו, כדי לעלות ולהתכלל עם כלל ישראל יחד בבית המקדש, וכך בא יהודי בזמנינו אל ציון הרשב"י, שם הוא המקום שכל יהודי מרגיש את היוקר שלו כיהודי. כל יהודי מרגיש מקום אצל רשב"י, אשר מייקר כל יהודי בגלל שהוא יהודי, אפילו אם הוא מהפחותים.

וכהגדרה הקולעת שהרה"ק מרוזין זי"ע קילס, ש'בפנים המערה זה יום כיפור, ובחוץ זה שמחת תורה'. זה ממש העניין שקורה איתנו כשנכנסים אל ציון הרשב"י, הכניסה אל הציון **מרוממת אותנו מלהסתכל על עצמנו כמהות גופנית וחומרית, אנו מתנערים מכל מעלה וגוון אישי וגופני; הספרי והאשכנזי, הבן העליה והאיש ההמוני כולם עומדים שווה בשווה מול קדושת הרשב"י רק בגלל שאנו יהודים**, אשר רשב"י רואה את המציאות שלנו כנשמה אלקית האחודה בתכלית בה'. זוהי ממש טהרה של יום כיפור, כשהיהודי חוזר למבט הבריא שלו על עצמו, שהוא נשמה אלקית, ותו לא.

שזה הרי עצם מהותו של הרשב"י, שמגלה את המעלה העמוקה של היהודי, כנשמה אלקית, שלמעלה באין ערוך מכל המעלות החיצוניות שיכולות להבדיל בין יהודי ליהודי. וזה מה שמביא אח"כ לצאת בריקוד של שמחת תורה, יד ביד עם כל יהודי שאנו פוגשים, ריקוד של שמחה עצומה ואין סופית על עצם הקשר שלנו עם ה', אשר כל מעלה וייחודיות שרק תהיה לנו אינה תופסת מקום מול השמחה הנוראה הזו.

אשרי מי שזוכה, לעלות ולשמוח בפועל בשמחת ההילולא על הציון הקדוש; אך אף מי שלא זוכה, זוהי בכל אופן עבודת היום שהבת קול מכריז ממרום מדי שנה, שהיא צריכה להיערך בפנימיות לבנו, להתאסף ולהתכנס בלב עם כלל ישראל כאחד, כלומר, לקלוט את המעלה הכי עמוקה שלנו, שהוא עצם זה שאנו יהודים, בנים לה', ושויים בכך עם כל יהודי שהוא. שזהו תמצית הגילוי של רשב"י שעם כך עלינו לשמוח ביום זה עד אין קץ.

• אוכלים ושותים ושמחים •

אנו המחותנים

הרה"ק רבינו חיים ויטאל זי"ע כותב את ההנהגה בהצלל רבו האר"י הק' ביום ל"ג בעומר: '**ואוכלים ושותים ושמחים בהילולא דרשב"י**'. רואים שהשמחה באורו של רשב"י, צריכה להיערך דווקא מתוך שמחה, ומתוך אכילה ושתיה גשמית בשפע. וזאת למה?

בגלל ששמחת הרשב"י הוא השמחה עם אור הפנימיות, אשר מתגלה ביום זה מדי שנה ביתר תוקף, ע"י קדושת הרשב"י שהולך ומתעלה משנה לשנה. ודווקא כשאנו אוכלים ושותים ושמחים בפועל לכבוד הרשב"י, אנו חוגגים את השייכות הנכונה שלנו בשמחת גילוי הפנימיות.

יהודי שרק מגיע לבכות באמירת תהלים על ציון הרשב"י, אור הרשב"י נשאר עדיין אצלו רק עניין של עבודת ה', כלומר, משהו שהאדם 'יוצא מעצמו', מקריב מעצמו לזה, לא משהו שזה הוא עצמו. אך יהודי צריך לקלוט שאור הפנימיות והנשמה שרשב"י מגלה אינם דבר נפרד מהחיים שלו עצמם. זה מה שמחיה את התורה ומצוות שלנו, ואת כל פרטי חיינו הרוחניים והגשמיים, ואין לנו דבר מבלעדיה.

זה מתבטא דווקא כשהיהודי בא לרשב"י אכן כדי לשמוח ולאכול ולשתות בשמחתו, שזו הצורה של יהודי שהוא 'מחותן' בשמחת הרשב"י, דהיינו יהודי שהכיר שאור הפנימיות זה כל החיים של יהודי, שהוא עורך על כך סעודה בפועל, ואוכל ושותה ורוקד ושמח עד אין קץ.

יום כיפור... שמחת תורה... ו'פארברענגען!

**אור הרשב"י ומפעלות 'קול דודי' מזמינים אותך ברגשי קודש
להתעלות עד אין קץ בשעות גדושות בפנימיות התורה
בהתוועדויות של אור וחיות
עם חשובי המשפיעים שליט"א
במקום להבת שלהבת בצילא דרשב"י באתרא קדישא מידון**

**משולב
בסעודות הלולא
רבתי • שירי
דביקות והתרוממות
בליווי כלי זמר**

סדרי ההתוועדויות

המשפיע הגה"ח ר' דוד אריה ראזנבערג שליט"א	כניסת היום הקדוש 7:35
המשפיע הגה"ח ר' שאול יהודה שידלא שליט"א	8:45
המתחם מוקדש למעמדי ההוד של סיומי חברי 'אתכנשו' (כניסה לחברי 'אתכנשו' שנרשמו במערכת בלבד)	9:45-3:00
המשפיע הגה"ח ר' נפתלי ערלאנגער שליט"א	3:00
תפילת ותיקין במקום / אחרי ותיקין המתחם נסגר	
המשפיע הגה"ח ר' אהרן ברייער שליט"א	9:00 בבוקר
פארברענג מרכזי להמשכת הארת קדושת היום לחיים המשפיע הגה"ח ר' דוד אריה ראזנבערג שליט"א	3:00 בצהריים (בשילוב טועמיה, באהל הגדול)
שיעור הכנה שבת קודש באורו של רשב"י המשפיע הגה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א	4:00
שיעור הכנה לשבת ל"ג בעומר בצילא דרשב"י המשפיע הגה"ח ר' שמעון שפיצער שליט"א	5:00

**במתחם הממוזג והמפואר 'היכל אתכנשו' (בשעות מיוחדות)
במתחמי אור הרשב"י**

**רְאָה פָּנָיו מְאִירִים
בְּשִׁבְתּוֹ עִם חֲבֵרִים**

פני האדון הוי"ה דא רשב"י

כיצד אפשר לומר כינוי כזה על נברא? מהי הארת הפנים? למה צריכים להקביל פני הרב ברגל? מה בין נשמות דאצילות לנשמות שאר העולמות? עוצם קדושת נשמת רשב"י וגילוי האלקי

בספירת החכמה מתגלה השי"ת באופן של חכמה, ובספירת הבינה מתגלה השי"ת באופן של בינה, וכן הלאה והלאה.

ענין זה הוא עמוק בפנימיות התורה, (ונתבאר באריכות בדברי השליה הקדוש). אך כללו של דבר הוא שאף כי הוא יתברך פשוט בתכלית הפשטות, עם כל זה הוא פועל ומתגלה בעשר ספירות, וספירות אלו מיוחדות ומאוחדות בו יתברך. זאת אומרת שאף שעל השי"ת לא שייך לדבר ולהגדיר כלום, הרי שיש להגדיר את הספירות, מהי וכיצד היא ההארה של כל ספירה.

ולכן מצאנו תוארים עליו יתברך, יד ה', פני האדון, דיבור, עמידה, וכן הלאה והלאה, כי כולם מרמזים על דרכי הגילוי. כי בוודאי אין שום דמות וגבול למעלה, אך הכוונה ב'דרועא ימינא' (ton) וב'דרועא שמאלא' (גבורה) וכן בשאר הכינויים, היא להתגלות אלקותו יתברך בגילויים שונים ומוגדרים.

ה. "פני האדון" - גילוי אלקי ממש

עתה, לאחר שנתגלה לנו מציאות עשר הספירות, כשאנו מוצאים כינוי ותואר "פני האדון", אנו מבינים שהכוונה לגילוי הספירות העליונות דאצילות המגלות אלקותו יתברך (כל פעם לפי ענינו).

ואכן, "פני האדון" היא התגלות פנימית ביותר, כי ה'פנים' היא מלשון פנימיות, ופנימיות זו מתגלה על ה'פנים', וזהו גם מלשון 'פנייה', ואם כן זוהי התגלות אלקית פנימית מאוד, כאשר כביכול פנימיותו יתברך מתגלה ומתחבר ופונה אליו.

וגילוי זה היה בבית המקדש, שבו היה שורה עולם האצילות, ובו היה מגולה אלקותו יתברך בתכלית, וזהו עוצם הגילוי של "פני האדון", ולכן בעת הרגל היה חיוב לעלות לרגל ולראות פני הוי"ה, התגלות אלקותו יתברך, וזה היה מביא הכנעה וביטול כביכול.

על כל פנים, נתחדש לנו בדרך הסוד כלפי דרך הפשט, שברך הפשט, שאין לנו ידיעה לגבי אופני התגלות אלקותו יתברך, לא ידענו אלא על התוצאה שאכן מתגלה אלקותו יתברך, ולכן הבנת "פני האדון" היתה התוצאה של התגלות אלקותו יתברך. אך בפנימיות התורה שכבר נתגלה לנו מהו אופן הגילוי, הרי הבנת "פני האדון" היא עצם הספירות המאוחדות בו יתברך שבו מתגלה הוא יתברך.

ו. השגת הנשמה - התגלות הבורא

יסוד זה מעניק לנו אור חדש מה מתרחש כאשר יהודי משיג 'הארת פנים' - זוכה להשגת אלקותו יתברך.

אם היה אפשר לחשוב עד עתה שזוהי השגת השכל גרידא, שזהו עוד משהו שהנברא עושה, כמו שהוא אוכל ושותה, חושב ומרגיש, הוא גם מבין הבנות והשגות חדשות בראייה אלקית - שזוהי הבנה מגושמת עד מאוד, הרי עכשיו שנתבאר לנו ש'הארת הפנים' היא הארת ספירה והתגלות אלקית, מבינים בו שזה כלל לא בא מצד הנברא, אלא מצד הבורא שמאיר בו.

כי כל יהודי הוא חלק אלוך ממעל ממש, ואף נשמות שהן לא בעולם האצילות שכולו אלקות כאמור, עם כל זה מאירות גם בהן הספירות העליונות בדרך ניצוץ כלשהו, ולכן יש בכל נשמה בחינת 'פנים', וכאשר מאירה התגלות זו - אזי זוכה יהודי להשיג את הארת פנים והשגת אלקותו יתברך. כמובן שהתגלות זו משתנה אצל כל יהודי ממדרגה למדרגה, מזמן לזמן, בעת רצון וביום חול, וכן הלאה, אך הצד השווה שבכל יהודי הוא, שהתגלות זו היא התגלות אלקית מלמעלה למעלה, למעלה מכל הבנה והשגה גשמית, והיא הפועלת בנו השגת ודביקות באלקותו יתברך. אין זו השגה גשמית כלל וכלל, ודביקות

רואה את פני ה'. וכך ביאר הרמב"ם את משמעות דברי השי"ת למשה רבינו "ופני לא יראו", שאמר השי"ת למשה שהשגה כזו בדרגה של פנים, לא יוכל הנברא להשיג (ואם ישאל השואל, אם משה רבינו לא זכה, כיצד זוכה לזה כל העולה לרגל, והתשובה הפשוטה על כך היא שמשה רבינו רצה השגה אלקית בבחינת פנים בדרגת נבואה, ועל כך אמר לו השי"ת שאין זה אפשרי ליצור אנושי, אך ראית פנים בעלמא היא חובת כל ישראל בכל רגל).

במילים אחרות: יש את החלק שבו הפנים מסתכלים עלי - זוהי השפעה והתקשרות, יש את החלק שבו אני מסתכל על הפנים - זוהי השגה והכרה. זוהי בחינת פנים בפנים, אני מסתכל ומשיג בו, והוא מסתכל ורוצה בי.

ג. הארת בית המקדש במירון

על כל פנים, בעליה לרגל נצטוונו "יראה כל זכורך את פני האדון הוי"ה" (ואם יאמר הלמדן שנאמר שם רק לשון התראות ולא ראייה, הרי חז"ל למדו משם גם לשון ראייה), זאת אומרת שכל יהודי צריך לזכות לראיית הפנים בכל רגל. מאי משמע? שבשלש רגלים, אנו צריכים לעלות לרגל, כי שם בבית המקדש, בזמן יום טוב שמאיר בו אורו יתברך, אנו זוכים לראות פני הוי"ה, כלומר שהשי"ת מאיר בנו אהבתו ורצונו, השפעתו, ואנו זוכים להשגה והכרה באמתית מציאותו ובהשגחתו, בבחינת פנים בפנים, וכל זה מביא אותנו לביטול והכנעה עצומה להשי"ת, כמשמעות הלשון "פני האדון", שמשיגים אנו כי הוא אדוננו, באופן מוחשי נפלא, וזה מביא אותנו להכנעה וביטול אליו יתברך.

ועל כך אומר הוזהר הקדוש, שכלל המעשה הנעשה איתנו ברגל בבית המקדש, כך הוא גם אצל רשב"י, שמביא לנו גם כן ריבוי השפעה ואהבה מחד, והכרה והשגה מאידך, באלקותו יתברך. וזוהי התגלות פני האדון - התגלות אלקותו יתברך, שרבי שמעון מביא התגלות זו, כשם שבבית המקדש היתה התגלות זו.

אלא שכאמור, לפי מהלך זה, אינו מתאים לשון הוזהר הקדוש "פני האדון הוי"ה" - דא רשב"י, כי אף אם אמנם רבי שמעון גורם להתגלות פני האדון, עדיין אינו פני האדון ממש. וכן מצאנו לשון חז"ל אצל יעקב אבינו שנקרא "קל", והדבר תמוה, שאף אם יעקב אבינו מביא גילוי אלקותו יתברך, עדיין כיצד יתאים עליו כינוי אלקי כזה.

ולכן אנו צריכים להגיע להבנת פנימיות התורה, בסדרי ואופני גילוי אלקותו יתברך, שאז נבין למה רשב"י הוא אכן התגלות פני האדון עצמו.

ד. ספירות דאצילות

בדרכי הפשט, לא מצאנו הגדרה והבנה כיצד פועלים גילוי אלקותו יתברך. הדברים טמירים ונעלמים, ולכן אכן אין לנו אלא את הידיעה שהצדיקים מביאים אליו התגלות אלקותו יתברך.

אולם בפנימיות התורה, נחשף ונתגלה שהגילויים וההשפעות הם כולם מעשרת הספירות דאצילות, שהשי"ת מתגלה ופועל בהם ממש.

דרך משל: כל אדם מתבטא ומתגלה דרך שכלו, רגשותיו, מעשיו, וכן הלאה. כאשר האדם אומר דבר שכל, הרי הוציא וגילה בו את מציאותו חוצה - כן בנמשל כביכול, השי"ת מתגלה דרך ספירת החכמה, ודרך ספירת הבינה, וכן בכל הספירות, השי"ת כביכול מתגלה וממשיך עצמו בתחתונים.

כמובן, שאצלו יתברך לא שייך שום גבול, ולכן גם בעשר ספירות דאצילות לא שייך לומר שום גבול כלל, יען הן מאוחדות בו יתברך באחדות מוחלטת (ולא כמו הנברא, שהוא ושכלו הם שני דברים סוף כל סוף), אך יש להן הגדרה דקה, ולכן

שאלה:

יש זוהר מפורסם שהוא מופלא עד מאוד. לשון הוזהר הקדוש הוא "כתיב יראה כל זכורך את פני האדון הוי"ה", מאן 'פני האדון הוי"ה', דא רבי שמעון בר יוחאי. הדברים הללו מפורסמים, אך לכאורה נשגבים מאוד מבינת כל אדם.

השאלה העצומה היא, איך מותר לומר ביטוי כזה על נברא? ובעיקר, מה המשמעות של הביטוי הזה, ומה זה אומר לנו בעבודת השי"ת?

תשובה:

א. הארת הפנים - התגלות

לפני שניגשים לכל מענה, צריך להבהיר את הדברים המובנים מאליהם, שאכן אי אפשר ולא ייתכן שתהיה שום השוואה ח"ו בין נברא לבורא, וגם הצדיק הכי גדול וקדוש, אדם הראשון קודם החטא, או משה רבינו, או משיח צדקנו, אין לו שום השוואה ושום יחס כלפי הבורא, ואין שום צד ויכולת והבנה בעולם לעשות איזושהי השוואה בין נברא לבורא. אין שום הוה אמינא שיכול להיות דבר כזה, וכלשון הכתוב "ואל מי תדמינו ואשווה".

אכן, הוזהר הקדוש אינו מדבר כלל על האדון, אלא על "פני האדון הוי"ה", והיינו התגלות אלקותו יתברך, כי הארת הפנים היא התגלות - כפי שיתבאר בהמשך, **ולגבי ההתגלות**, אפשר וצריך לומר שצדיק הדורות הכלליים כרשב"י וחבריו מגלים אלקותו יתברך, ודבר זה ברור הן בפשטות התורה והן בנסתרות התורה.

אלא שבוה יש חילוק יסודי בין דרך הפשט לדרך הפנימיות, כי בדרך הפשט, אין הצדיק אלא הגורם לגילוי, ולכאורה לא מתאים לומר עליו "דא רשב"י", לאמר שרשב"י בעצמו הוא פני והתגלות האדון, כי הוא רק מביא את הגילוי, אלא שבפנימיות התורה, אכן מתאים לומר "דא רשב"י", שהתנא האלקי הוא בעצמו הגילוי, הוא עצמו פני והתגלות האדון.

ועל כך נרחיב דברינו בעז"ה במאמר זה, להתבונן ולהתעורר בדביקות הצדיקים בכלל, ובדביקות ברשב"י בפרט.

ב. פנים בפנים - פנימיות ואהבה

קודם כל עלינו להבין מהו המושג "פני האדון". שכן המילים הללו אינן מופיעות בעליה לרגל בלבד, אלא מושג רגיל הוא בפסוקי התורה. כך מצאנו את הברכה "יאר ה' פניו אליך", וכן מצאנו כשמשה רבינו רצה לראות את השי"ת, אמר לו השי"ת "וראת את אחורי ופני לא יראו".

ובכן, הדבר פשוט שאין למעלה לא פנים ולא אחור, שהרי אין לו גוף וגבול ושום דמות, אך משלה התורה משל, לשבר את האוזן מהו גילוי. כי כשם שכל חושי האדם ופנימיותו מתבטאים בפנים - כך הגילוי האלקי העליון נקרא 'הארת פנים'.

ומצאנו בקדמונים שתי משמעויות בראיית פנים. **האחת: השפעה ואהבה.** כפי שזה מתבטא במשל, שכל דרכי הקשר וההשפעה מתבטאים בקמטי הפנים. כאשר האדם מראה פני זעם - זהו ריחוק ושנאה, צמצום והיפך השפע, וכאשר האדם מראה פני שמחה - זה מורה על אהבה וקירוב, השפעת חסד. כך שהארת פנים מרמזת להשפעה באהבה וברצון.

המשמעות השנייה: **התגלות.** במשל, כשאדם רוצה להכיר את רעהו, איך יכירה? הוא צריך ללכת לראותו. כך כביכול בנמשל, כשהאדם משיג ומכיר את השי"ת, זה נקרא שהוא

דאס חסיד'ישע לעבן

סיפורים בצלם של הכעש'ט ותלמידיו

אף על פי שמומר, ישראל הוא

פניו של פייל קרנו כשחם לפני הרבי הקדוש מאפסא את הבשורה:

'האדון העשיר החדש שקנה את הכפר הסמוך לאפסא מהפריץ, הגיע אצלי היום לביקור בחנות. הוא אומר שהוא שמע עלי דברים טובים, ובא לחתום איתי על הסכם עבודה, שאני אהיה החייט המשפחתי שלו מהיום והלאה.

'הוא הבטיח ב"ה משכורת ביד רחבה מאד, ואף כבר שם לי מקדמה הגונה על החשבון מראש.

ברוך ה'. הכל בזכות תפילותיו של הרבי.

פני הרב"ק מאפסא האירו משמחתו של פייל. כבר תקופה שפייל אינו מפסיק לבכות על שהקונים הפסיקו לפקוד את חנות החייטות שלו, סוף סוף הוא בא ב"ה עם בשורה טובה.

בימים הבאים כוסתה התרגשותו הגדולה של פייל בדוק של עגמומית. שמועה לא נעימה הגיעה אל אוזניו שמעסיקו החדש אדון הכפר, אינו אלא יהודי מומר רח"ל שמכעיס את בוראו יום יום.

פייל פנה אל הרב"ק להסחית את לבו הדואב על כך 'למה נפל עלי הגורל לתפור בגדים למשפחה המכעיסה את הבורא יום יום?'

הרב"ק הקשיב לדברים, ואז נענה אל פייל:

לך לברר היטב אם זו שמועה נכונה. אם השמועה תתברר כנכונה, תמשיך לעבוד עמו, ואני מטיל עליך שליחות: אתה תהיה הממונה לשמור את היהודי התועה הזה, מליכשל בבגדי שעטנו, רח"ל.

כל האבנים נגולו מלבו של פייל, עם הבהירות החדשה שהרבי האיר לו על תפקידו.

פייל העלה מהר שמדובר אכן ביהודי מומר רח"ל, אך ההזדמנות שלו לא אחרה לבוא. אחרי תקופה קצרה הגיעה לפתחו משלוח של בדי שעטנו גמור מדאורייתא, שהוא התבקש לתפור מהם לאדון המומר רח"ל.

פייל כבר כמעט התחיל לומר 'לשם יחוד' נרגש

כדי לסרב להזמנה. אך אז נפלה בו מחשבה. 'הרי גם אם אחזיר את ההזמנה, המומר הזה הרי יפנה לחייט אחר עם הבדים הפסולים האלה רח"ל'.

פייל חכם בדעתו לרגע, ואז החליט לקבל את ההזמנה ולעכב את זה אצלו. 'כך אעכב את היהודי מליכשל באיסור החמור, לפחות לא זמן שהבדים ישכבו אצלי' סיכם לעצמו בסיפוק.

הוא גרר תיכף את הבדים הפסולים אל תוך חנותו מתוך שמחה של מצוה. 'כנראה שאת פרנסתי יביא לי הבורא ממקור טוב יותר' הרבה לעצמו, תוך כדי שהוא מקלקל בידיים את ההסכם הנוצץ שלו עם האדון העשיר, על מזבח שליחות קדשו.

פייל לא נאחז בבהלה בשעה שהוא הבחין בין חרכי הפתח את כרכרתו של האדון המומר מתקרבת אל חנותו. 'אגיד לו את האמת כמו שהוא' הבהיר לעצמו מיד.

האדון ירד מהכרכרה, ופייל יצא לקראתו מהחנות. 'מה נשמע פייל שלי?' הושיט האדון את ידו בידדות.

פייל נענה בשלווה 'ברוך ה' יום יום'.

'אתה מסתם יודע למה הגעתי' נגש האדון תיכף לעניין 'שלחתי לך בדים כבר לפני שבועיים, ובינתיים לא שמעתי ממך כלום. חשבתי אם לא קרה לך משהו?'

פייל נענה בקול צלול:

'לא. ברוך ה' הכל בסדר איתי. העניין הוא רק שהבדים האלו הם בדי שעטנו, האסורים מן התורה. והרבי שלי מאפסא הטיל עלי שליחות היות שאתה יהודי, שאשמור עליך שלא תיכשל באיסור שעטנו. לכן כשראיתי את בדי השעטנו החלטתי לעכב אותם בינתיים אצלי ככל שאוכל, כדי להציל אותך מהאיסור לפחות כמה ימים'.

התשובה המפתיעה הקפיאה את דמו של האדון לרגע. ואז פרץ בהשתוללות של זעם.

'מי הוא הרבי מאפסא הזה שאומר לי מה לעשות?!' החל לצרוח על פני הרחוב.

פייל הגיב בקור רוח 'הוא גר לא הרחק מכאן, אוכל להוביל אותך עכשיו אל מעונו. אם הוא יאיות לקבל אותך הוא יוכל בעצמו להסביר לך את נימוקו למה הורה לך כן'.

קור הרוח של פייל הוציא את האדון מהכלים. אך מהר מאד הוא נשבר, והזמין את פייל לעלות עמו על הכרכרה בדרך אל מעונו של הרב"ק.

אחרי נסיעה קצרה הם עמדו על פתח הרב"ק, והשניים הוכנסו אל הקודש פנימה.

'מה לכם שאתם מתערבים בעסקי, הרבי מאפסא?! מה נוגע לכם מה שאני לובש שעטנו?!' התחיל המומר תיכף לשטוח את טענותיו לפני הרב"ק.

הרב"ק הקשיב לו בעיניים חומלות, ואז פנה אליו בקדשו:

'אתה יודע, חז"ל הקדושים אומרים 'ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא'. אך צריך להבין מה חז"ל באו לומר בזה, וכי איפה כתוב בתורה שיהודי שעשה איזה חטא יצא מכלל ישראל, שחז"ל צריכים לאפוקי מכן, מהיכי יתיתי שישאל שחטא אינו ישראל!'

המומר בהה בהרב"ק, והרב"ק המשיך:

'אני אגיד לך מה הפשט. חז"ל התכוונו על יהודי שחטא בעצם ה'ישראל' שלו. הוא המיר את דתו רח"ל, וחושב שבכך הוא כבר יוצא מכלל ישראל. ליהודי הזה באים חז"ל לומר שלא לא כמו שהוא חושב. אלא ישראל אע"פ שחטא, גם בעצם הישראל שלו, עדיין ישראל הוא. השי"ת אינו מנתק את הקשר מיהודי בשום מצב'.

ענינו של המומר החלו לזלוג דמעות, מדיבוריו הקדושים של הרב"ק חדרו אל נפשו והאירו לו את אהבת ה' אליו. ומסופר שאחרי תקופה קצרה הוא הפך לבעל תשובה גמור.

שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

אנה אבקשך

ברגל להשגות והשפעות חדשות (וראה כל זה בהקדמה לספה"ק 'בני יששכר').

וכן מבואר בספה"ק שלכן נאמר 'והיו עיניך רואות את מורדי', ובשעה שמקבלים תורה מפי הצדיק, יש להסתכל על הצדיק, כי מתגלה בפניו בחינה של הארת פנים והתגלות אלקית, וזוהי לתוספת השגה אלקית.

וכן כל ההשפעות הגשמיות באות על ידי הצדיק, שכן כאמור, כל השפעה מגיעה מבחינת הפנים, שהפנים מבטאים אהבה ורצון והשפעה, ועל ידי הצדיקים משפיע השי"ת גם שפע גשמי לישראל.

ח. נשמת רשב"י - התגלות אלקית ממש

ואם כל זה נאמר לגבי צדיקים בכלל, הרי שנשמת רשב"י יתירה על כך משתי בחינות:

קודם כל, שהיא נשמה כללית דכללית, ואם כל צדיק משפיע לכל הנשמות הקשורות בו, הרי רשב"י הוא מהצדיקים היחידים המשפיעים לכל הדורות כולם, ולכן משפיע גילוי אלקותו יתברך לכל ישראל ממש, וכשם שהקב"ה לכל כך רבי שמעון לכל.

אך ביתר שאת, חידוש הזהיר הקדוש הוא ש"פני האדון הו"ה דא רשב"י ממש, לאמר שנשמת רשב"י היא עצם ההתגלות האלקית, המיוחדת ומאוחדת בו יתברך. דבר זה אי אפשר לומר על כל הצדיקים, אלא על הנשמות העליונות מעולם האצילות - מלשון 'אצלו' - ששם אין פירוד כלל. כי בעולם הבריאה כבר נאמר 'ומשם יפרד', שאף שיש שם התגלות עצומה, עם כל זה שייך שם איזה פירוד כלשהו, ואם כן לא ייתכן לומר שנשמות דבריהם הן 'פני האדון'. אבל הצדיקים שהם מנשמות דאצילות, הם עומדים בביטול עצום כזה, שאין להם מציאות עצמית בשום אופן, וכל מציאותם היא אך ורק לגלות מציאות השי"ת בעולם, ובהם ייתכן לומר שהם התגלות אלקית.

וזהו נשמת רשב"י, שהעיד על עצמו 'כל יומין דאתקטרתא בהאי עלמא, בחד קטרתא אתקטרתא ביה בקודשא בריך הוא', שבכל ימיו, וזה כולל את כל המצבים כולם, היה בטל ומקושר להשי"ת, ולא היה שום צד פירוד, והיה רק מציאות של גילוי אלקותו יתברך בנשמת ישראל, לכן נאמר עליו שהוא הוא חלק מהתגלות 'פני האדון הו"ה' (ולא כמו בדרך הפשט שהוא רק מביא את ההתגלות).

אכן, מובן מאילו שאין כאן שום כח עצמי לצדיק, שכן אם יש כח עצמי - כבר לא שייך לומר שהצדיק הוא התגלות אלקית. ורק מפני

כי אם התגלות אלקות בתוך נשמתו של כל אחד ואחד.

ז. צדיק - נשמה כללית שמאירה לכל הנשמות

ועתה אנו מגיעים לנקודת מאמרנו: כיצד נפעל הגילוי הזה בנשמות ישראל? כיצד מאיר אור הפנים שבכל נשמה ונשמה?

לכן שתל הקב"ה צדיקים בכל דור ודור, שהם 'נשמה כללית', וכל הנשמות מקושרות אליהן, והן ממשכות ומאירות את התגלות האלקית בכל נשמות ישראל. כי הצדיק לגמרי דבוק לגמרי בהשי"ת, שאין לו שום ישות ואינו נותן לעצמו שום מציאות, אלא התגלות מציאות השי"ת, וממנו נמשכת ההתגלות לכל הנשמה ונשמה.

הצדיקים נקראים 'ראש בני ישראל', יען הם כמו הראש ביחס לשאר אברי הגוף. כשם שחיות כל הגוף נמשכת דרך הראש, כך המשכת אלקותו יתברך שבנשמות ישראל, נמשכת מהצדיק שהוא הראש לכל הנשמות. ולכן על ידי ההתקשרות לצדיק זוכים להתגלות הנשמה, התגלות אלקותו יתברך אלנו ובתוכנו (ואין זה נקרא שהצדיק 'מוצא' בין השי"ת ובינינו, כי כלל ישראל היא מציאות אחת, כמו הראש ושאר האברים שהם מציאות אחת, ואף שהראש מחיה ומשפיע לכל האברים, אינם כי אם אחד, וכשהראש חי בשלימות - חיים כל האברים יחד איתו בשלימות).

וגילוי זה אינו יכול להיות על ידי התורה והמצוות. כי אף שגם התורה היא התגלות אלקותו יתברך, שהיא חכמתו, ובה הוא מתגלה יתברך. אך התורה היא התגלות באופן של בורא, למעלה מהשגה, ולא בתוך הנברא. ולכן לא יוכל להשיג הנברא על ידי התורה הגילוי האלוהי שמצד עצם הנשמה, אלא על ידי הצדיקים, שהם הנשמות הכלליות של כל הנשמות, ותפקידם ומציאותם להאיר אלקותו יתברך בכל הנשמות.

ולכן חייב אדם להקביל פני רבו ברגל, כי כשם שבזמן שבית המקדש היה קיים, היו זוכים לאהרת 'פני האדון' בבית המקדש, שמשם היה נמשך ומתגלה אלקותו יתברך, ובהגיע זמן רגל, שהוא זמן תוספת הארת אלקותו יתברך, היו צריכים לבוא לבית המקדש לקבל הארה זו - כך גם אצל הצדיקים, שבהם נמשך ומתגלה הארת הפנים, על כן בהגיע זמן רגל צריכים לעלות וליראות ולהקביל פניהם, כדי לקבל ולזכות לתוספת ההארה האלקית הנמשכת בחג. ומבואר בספה"ק שזוכים בהקבלת פני רבו

ט. בחביבותא תליא

והנוגע לעניינינו, עתה בהגיע עת דודים, הילולא דרשב"י:

אם בכל השנה כולה נאמר על רשב"י 'יראה כל זכורך פני האדון הו"ה דא רשב"י', שרבי שמעון הוא התגלות אור הפנים, והוא מקום התגלות פנימיות אור אלקותו יתברך, ותורתו היא היא ההתגלות הפנימית אור אלקותו יתברך, הרי ביום הילולא רבי שמעון בתוקפו, והגילוי העליון שלו מתעורר ביתר שאת, וכאמור שהגילוי הזה הוא הן השפעות רוחניות והן השפעות גשמיות.

ולמעלה מזה, שיש כרוז גדול ההולך בכל העולמות "עולו אתו ואתכנסו להילולא דרשב"י", הרי בוודאי ובוודאי שזהו זמן המיועד לקבלת הגילוי העליון הזה של "פני האדון" ביתר שאת ועוז.

והדרך לקבלת האור, היא האהבה, כי הכלל בפנימיות התורה, שאין השפעה רוחנית בלא אהבה וחובור. ולכן דרש רבי שמעון שישימחו בשמחתו, וכפי שגילה האריז"ל, כי השמחה היא ביטוי האהבה, כמו שהחברים והאוהבים שמוחים בשמחת אוהבם, וכן צריכה להיות עבודתנו הקדושה ביום הזה, לשמוח ולאהוב עד מאוד את רבי שמעון בר יוחאי, שכאמור אינו כי אם גילוי אלקי עליון עד אין קץ, וכך אפשר לזכות לקבל את ההשפעה העליונה, האלקית, של נשמת רבי שמעון המאוחדת בו יתברך.

ועל כן, עולו אתו ואתכנסו, כולנו יחד נשמות ישראל הדיקים בו יתברך, שישו ושמחו בהילולא דרשב"י!

יום כיפור... שמחת תורה... ו'פאראב-עכעדין!

י"אזד יח"שב"י ומפעילות 'קול דוד' מזמנים אותך בדגשי קודש
להתעלות עד איז קי בשעות גדולות בפגמיות התורה
בהתעוררות של אור וחיות
עם חשבוני המשפיעים שליטי"א
במקום להבנת שכלבית בצילי דרשב"י באחרון קדישא מיליון

משולב
בשעות היולא
ונתי • שיר
דיקות והתחממות
בליין כלי זמר

במתחם הממוזג והמפואר 'היכל אתכנשו' (בשעות מיוחדות)
במתחמי אור הרשב"י
רשימת המשתתפים וזמני ההתעוררות יפורסמו במודעה נפרדת בע"ה
בעמודים הפנימיים של הגליון

ר'איה פקיד מלאידיים פ'שכח'ז עם תב'רים